

Tiedän, että tämä teksti on kirjoitettu puhekielellä. Pahoittelut siitä, mutta omasta mielestäni saan sillä tavalla kuvattua parhaiten kertojan omaa mielenmaisemaa. Tämä ei ole valmis teksti, vaan ensimmäinen luku lyhyehköstä novellista. Lähinnä kiinnostaa se, että herätteleekö tämä pätkä lukijan mielenkiintoa? Haluaako hän lukea pidemmälle ja kuulla enemmän tapahtumista?

----- Mulla on paha fiilis tästä.

Todella paha. Jotain pahaa tulee tapahtumaan. Puristan veistä tiukemmin kädessäni ja yritän pysyä mahdollisimman paikoillani. Tiedättekö sen pienen äänen tuolla päässä, joka käskee juoksemaan? Sen pienen äänen, joka aina toivoo parasta? Se pieni ääni, joka haluaa pysyä elossa loppuun asti. Pakoon juokseminen ei ole enää vaihtoehto. Enää ei voi paeta. Voi kohdata tulevan silmät auki tai silmät kiinni, sillä vaikka kuinka juoksisit pakoon niin se saa sut kiinni. Se. Mikä se tarkalleen ottaen on? Sitä ei tiedä kuin kuolleet. Kukaan ei ole jäänyt eloon kertomaan mitä se tekee. Sotkuista se on. Sen verran mäkin siitä tiedän. Tara on mennyttä. Miko on mennyttä. Silas on mennyttä, samoin kuin Maatukin. Jäljellä olen vaan mä. Meitä oli viisi. Nyt on yksi. Seison edelleen paikoillani ja kaikki viime aikojen tapahtumat vilisevät päässäni. Miten on mahdollista, että maailma on niin erilainen kuin vuosi sitten? Jos joku olisi kertonut vuosi sitten mulle, että vuoden päästä mä seison pimeässä viemäriässä odottaen kuolemaani. Että mä menettäisin kaiken. Mä olisin nauranut päin sanojan naamaa ja kysynyt mitä mömmöjä on tullut otettua. Ensimmäisen pommin jälkeen ihmiset alkoi hamstraamaan. Meilläkin mutsi alkoi keräämään kaappeja täyteen kaikkea mahdollista. Niillä tarvikkeilla meidän piti selvitä tästä. Meidän piti pysyä sisällä ja pitää huolta toisistamme. Mä en tietenkään pysynyt sisällä. Yhden reissun jälkeen kotona ei ollutkaan ketään. Ei mutsia eikä pikkusiskoja. Ne oli kadonneet. Naapuritkin oli kadonneet. Kaikki meidän kotikadulta oli kadonneet. Kaikki viereiseltä kadulta oli kadonneet. Kaikki koko kaupunginosasta oli kadonneet. Noin vaan jälkiä jättämättä. Mä pakkasin reppuni täyteen kaikkea mahdollista ja häivyin myös. Alkuun yritin etsiä mutsia ja siskoja, mutta mitä pidempään etsin sitä selvemmäksi kävi, ettei kukaan tiennyt mitään. Oli vain huhuja. Kaikki oli kadonneet jälkiä jättämättä. Etsintöjen aikana tutustuin Taraan, Mikoon, Silakseen ja Maatuun. Me kaikki oltiin yksin. Me vaellettiin kaupungista toiseen. Jouduttiin tappeluihin, paettiin metsästäjiä, haavoituttiin, rakastuttiin ja vihattiin. Me opittiin ampumaan, tappamaan, anelemaan, vaihtamaan, varastamaan. Me opittiin pitämään itsemme hengissä. Ja me tehtiin ihan helvetin hyvää duunia. Mä kävin lähimpänä kuolemaa, mutta Maatu toi mut takasin. Nyt ne on kaikki kadonneet. Samalla tavalla kadonneet kuin mutsi ja systerit. Ja mä olen yksin tässä maanpäällisessä helvetissä. Yksin. Saatana. Aivan yksin! Tai no en ihan yksin. Se on täällä myös. Nyt mä kuulen jo sen rahisevan hengityksen. Hitaasti työnnän veitsen hihaani ja nostan ysimilliseni. Otan ampuma-asennon ja kontrolloin hengitystäni niin kuin Silas opetti. Odotan sen lähestyvän. Sen rahina kuuluu koko ajan lähempää. Kohta se tulee kulman takaa esiin ja silloin mä aion ampua. Annan vihani virrata lävitseni. Annan vihani yhtyä luotiin ja toivotan sen olion tervemenneeksi manalaan. En ole ikinä nähnyt mitään sellaista. Se mitä seisoo edessäni, on jotain uskomattoman kaunista. Se ei ole mies eikä nainen. Sen hiukset valuu sileinä pitkälle selkään. Sen silmät kimmeltää. Sen vartalo on sopusuhtainen. Se on pitkä, pidempi kuin mä. Se on luonnottoman kaunis, mutta se huokuu silkkaa pahuutta. Nyt kun näen sen niin se rahina ei olekaan hengitystä vaan se puhuu. Kenelle se puhuu? Mulleko? Tuijotan sitä ase koholla. En kuitenkaan paina liipaisimesta. Vasta kun se kohottaa kätensä mua kohti tajuan, että munhan piti tappaa tuo paskiainen. Ensimmäinen luoti osuu olkapäähän. Toinen läpäisee olennon kaulan. Kolmas suoraan keskelle päätä. Siitä huolimatta se lähestyy mua vakaasti. Kirkkaan violetti veri vuotaa jokaisesta tekemästäni reiästä. Ammun lippaan tyhjäksi ja vaihdan uuden, viimeisen, lippaan aseeseen. Ammun senkin

tyhjäksi samalla kun peräännyin vasten seinää. Pakotietä ei ole. Se lähestyy mua pulppuavana kädet ojossa. Vetäisen veitsen hihastani ja otan Silaksen opettaman taisteluasennon. Olen valmiina taistelemaan sotkuiseen kuolemaani asti. Ehdin sivaltaa olentoa kylkeen ennen kuin sen kädet puristuu kaulani ympärille ja elämäni liukuu editseni kuvanauhan tavoin.